

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Hureková

V. HÁLEK:

V PŘÍRODĚ.

Mát všecko naše počtení své jaro i své odkvěty, jen přiletěl čem u tu lásku v květ utráčet stěží.

Já nikdy neměl bych dětkou, čím srdce nám se zachvějí, vždyť jedna stá stoji za vše, než na sta v tváři krápeží.

A nikdy nedobřel bych v jeta, co jest jen jara vanuti, vždyť jediný doh lásky vše je, než tisíckrát dychnutí.

A krápež pravdivá i ruce, byť potom hned se kladla spít, jen když má z plna zasměla se — buď požehnána na stokrát.

ZAHŘÁDKA.

Jaro se chvatem blíží a nežli se nadějeme, bude se vše zelenati. A kdo miluje krásy přírody, ten každý se těší na její obrození. Zvláště milovníci zahrádek, zelenin a krásných květin se těší na ten čas, kdy jim bude dopřáno venovati se této milé pro ně zába vě.

Znalá jsem mnoho as šestiletého chlapečka, jehož rodiče bydleli ve městě nad obchodem, kde se narodil a tužbou jeho vždy — tak jako každého dítěte — bylo jen na zem, ať mu bylo dopřáno každý den chvíli si pohrát na chodníku, ale to neuspokojovalo malého hošíka; toužil jen; by mohl stále se stýkati těsněji s krásami přírodnimi. Rodiče těšili jej, že z jara se přesídli do domku, kde budou díky stále na zemi, a i zahrádku že si budou moči pěstovati, než se všichni nemálo těšili.

Když tu jednoho dne malý chlapeček pojednou se rozemohl a nemoe jeho trvala delší dobu. Však po delou dobu své těžké choroby těšil se, až se pozdraví, že přesídli se tam, kde mu bude dopřáno si udělati zahrádku. Ba i peníze jež obcas obdržel dárem, měl stále v postýlce u sebe připravené na semena a sadenice pro svoji zahrádku. Však osud rozhodl jinak. Za několik dnů se malému trpělivě přičítalo tak, že musil podstoupiti operaci, jež byla osudnou! — Malý trpěliv dotr- pěl, a dočkal se ještě, dříve tou- žebně očekávané zahrádky, do níž byl uložen, ale jen s tím rozdílem, že mu nebylo dopřáno sázeti a sí- ti. — Zahrádku mu dosud musí jen obdělávati jeho tatínek a ma- tička — a zalévají ji hojně slza- mi, neboť se synáčekovi v jeho tě- le útlulé zahrádek tak líbilo, že se k němu přidružila i jeho star- ší sestra, která rovněž milo- vala přírodu a její krásy. — A rodičům jest udělen úkol ten, by sami obdělávali zahrádky, pod- nimž odpočívají jim drahé bytí- sti.

PRÍSPĚVKY PRO VALKOU POSTĚVENÉ KRAJANY.

- Colkem odevzdanu C. N. S. \$149.65
- Pan Jan Noll, Omaha, Neb., \$ 25
- P. Chas. Simonová, Snodhomish, Wash., 1.00
- P. Karel Pangratz, Spokane, Washington, 25
- P. Jas. Pospisil, Zosta, Colo., 25
- P. Marie Kolářová, Peru, Neb., 50
- P. Kateřina Tomesková, Ne- vedah, Wis., 25
- P. Františka Ptáčková, Platt- smouth, Neb., 15
- P. Chas. Růžička, Mayotta, Kans., 25
- P. Václav Biecha, Hiawatha, Kans., 25
- P. Fr. Chládk, Minerva, N. J., 25
- P. Jos. Halla, Tábor, S. Dak., 50
- P. Josefa Smahová, Raven- ne, Neb., 1.00
- P. Frank Zemlicková, Ida, So. Dak., 1.00
- Colkem na nový 53.85

Čítme, že za to, čím jsme dnes, děkujeme hlavně svým skotkům a že od toho, čím v budoucnosti býti budíme, závisí duševní naše kroky, vztahování a práce. Proto rybné k dílu! Rozumné objevje cestu k slávu. Krádeje se v stě- pých Holanovských, který praví, že všechny opravy našl psolnati

v mládeži a připojme se tímto k dílu civilizace, jež bez lidumilství pozbyla by svého největšího významu a minula by se cílem, k němuž nás národní vývoj směřovati musí. — Božena Voittlová.

Nikdy ne získám, ani he slávu, ale vždy činem, prací se zдох, k vítězství metě, odvahu pravou v moce! spěj síle — nikdy však rob!

Jaroslav Borotinský.

Ano činem jesti nám třeba do- kázat našl lásku ku svému národu ku své matce Čechii! — Na- stala doba, v níž nám třeba roz- hodného činu, ku zachování nejen naší drahé vlasti, ale zároveň za- chování sami sebe!

Marie Kolářová, Peru, Nebra- ska 21. února 1917. — Čtená red. Pokroku! Přiložené naleznete poukazku, způsobil na \$5.00, jakož to předplatně na "Dení a Nedělní Pokrok", jež činí \$4.50 a 50c pro Národní Sdružení. Všem sr- dečně pozdrav!

Čtená přítelkyň! Přijměte vše- ty dar za předplatně a rovněž za příspěvek pro naši osvobodující válku. Těšilo by nás, kdybyste nás obcas dopisem poctila, záčez vám předem vděčí — Podatelka.

Chas. Simonová, Snodhomish, Wash., dne 20. února. — Čtená paní podatelko "Ženské Hlídky"! Promiňte prosím, že jsem se opozdila, neboť se nestalo tak následkem výletu anebo zábravy, užbrz z nedostatku času. Byly mně totiž doneseny dvě dítky — jedno tu dní a druhé 3 roky staré, tedy každý musí oznam, že mi času na nte vedlejšího nezbýválo. Však co ještě horšího, že mi způsobily veliký bol, když jsem je musela dát těm, které si je vzaly za vlast- ní, ježto já sama jsem již keš- tvi výmkem hřibekou a tudíž mi ne- bylo možno si je ponechat. Avšak jedno přece mám dovoleno, že je totiž svým nevěstím, jak si budu často přáti. Nehodlám dnes mno- ho psati a tudíž zasílám \$4.00 — \$2.00 jako předplatně na Pokrok, jeden dollar za "Venkov" a je- den dollar do polohušské, zalo- žené paní Kálovanou. — Zdravím všechny čtenáře.

Čtená přítelkyň! Přijměte dík za zápisku, jakož i za příspěvek pro ubohé krajany. Těšilo by nás, kdybyste dálejší dopisem poctila naši "Hlídku" a sdělila s námi va- še nesnáze, neboť v případě tak- ovém si člověk často ulehčí. Srdce- ně vás zdraví — Podatelka.

Anna Urbanová, Valparaiso, Kans., 26. února 1917. — Čtená paní podatelko "Ženské Hlídky"! Myslíme, že jest čas, a bych také něco napsala. Předeš- tu máme dosti pokně; sniž nám tu skoro ještě žádný nepadl, tak že ani nevíme, co je snli. Cesty jsou pořád pokně suché, takže se to- károu hezky jezdí. Když vyjde- me z domova ráno, tak se ještě do polohušské u města vrátíme. Do Rossville máme deset mil a do Topeka také deset, jen abe aby se nám letos nevedlo, neboť v loni jsme zde měli špatnou úrodu, je- to mus abe, když se nevědělo, a je- tomu musil se všechnu draze křip- ovat. Zde vám zasílám \$2.00 na "Pokrok".

Čtená přítelkyň! Přijměte vše- ty dík za zápisku a též nás, že jste- těš závitla dopisem do naší "Hlídky", a bylo by našla přá- nim, kdybyste častěji nějaké zábravy z vašeho okolí zasílali, na- věd se bude těšiti s nadějí na bra- ské sdělení s pozdravem — Podatelka.

Kateřina Tomesková, Neresiah, Wis., 13. února 1917. — Čtená pí- podatelko "Ženské Hlídky"! — Přijměte srdečný pozdrav, jakož i všechny čtenáři a čtenářky! Zá- čerovti s dopisem zasílám předplat- ně na "Pokrok" a 20c pro ubo- hý bily ve staré vlasti. A odpus- te, že jsem se s předplatným opo- zedli. Proti nyní spůsobím, ježto bych nerada psalya tak dobrého čtená. Někdy stam farmarce

tady sama s dětmi, tak že mně je- čtení zvláště milé přes tak dlou- hou zimu. Manžel je v Chicagu na práci, poněvadž jak si člověk koupí pozemek a to na dluh tak potom neví, nač dřív dělat. Je tomu šest let v srpnu co jsme sem přijeli a na holém pozemku se usi- dli. Museli jsme a počátku zú- stávat v cizím obydlí než jsme si totiž nás domov a všecko ostatní zbudovali. Tak to vzalo až do podzimu a potom manžel odjel na výdělek, kdežto já tady zůstala s dětmi sama. Teď je nejstarší de- ři jedenáct let a druhé sedm a třetí dva roky. A na jaře, když manžel přijel domů, tak zase do- býval pářezy a dělali jsme pole, neboť co máme lonky, tak je po- třebujeme pro seno. A tak toho pole málo přibývá, když jen sami dva musíme dobývat pářezy. A při tom ještě musíme každý rok přikupovat krmivo. A teď tu ne- smírná dražota, tak člověk neví, na co dříve vydělávat. I ta daň je každý rok větší. Také zimu máme zde letos velkou. Sněhu výšle leží hojně a mrazy taky byly dost tuhé tak že to již clo- věka, jenž venku musí všecko sám dělat, začíná línovat. Nyní ale již myslím, že bych měla to moje psaní skončit, neboť nevím, jestli se hodí na světlo. "Pokrok" přiju v tomto novém roce hojně zdaru a množství nových odbě- ratelů.

Čtená přítelkyň! Přijměte u- přímý dík za předplatně jakož i za příspěvek pro naše ubohé po- stěvené krajany. Doufáme, že příští rok bude pro nás všechny radostnější a práce naše vydatná. Srdečně Vás a celou rodinu zdra- ví a přeje vše dobré a buďte zase od vás v brzkou očekávat nějaké zprávy z vašeho okolí — Podatelka.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb., Mlé družky "Ženské Hlídky"! — Dáko milé po milce touží — tak i eta po "Ženské Hlídkě", kterou jsem již po několik týdnů nečetla a nevíti to dobře věrné staré dá- že Sotrabu — který mě vše důle- žité — mívité i nemívité věci — dříti, za což mi taky slibují od- platu věrnou. Však taky nevím, co a jak bych byla živa bez jeho informací na patnácté ulici, což mě tak trochu udržuje při vědomí na lesku čtvrti; jinak bych zapla- dila! Onedlou mně zas zavolá, bych přý měla dobrou kavu, ze přý ke mně přijdou hosti, totiž jeho sta- rá a pí, Přehalová; to vš, Tono, ony si potpí na dobrou kavu. Ať pojedem ze hřbitova, tak se tam stává! — No, ale ať si sebou vez- nou jest; tu kavu jim dám, však jinha tu nemám. Good by! — A tak jsem si myslala, že takovou bryndu si přece nedělám. Ho- mné udělám nějaký dort — mě- la jsem trochu kyselý smetany a již mýchám a již jej dávám do trouhy, když už zavoni telefon. Sotry abe na něj odpovím, již za- se zvoni a dává, přišli na pro- hlídku bytu. Tedy jsem je vedla po třech, však na třídy dorí- sem zapomenla a než jsem vše vyjednala, a trouba byl smutek. Pí, Přehalová nepřišla a pí. B, povídá, to mi stary počt taky tak! Však — pokoj hitem dobré vald! Tak také uznávám za do- bre, neboť Sotrabu na pokoji — a líbět si svého! Tak za ne- přitomnosti mé besedy v "Z. H.", přý — na me často někdo vzpomí- ná. Díky vám milé přítelkyň, za zapomenutý nepzapomenul jsem tu vás — ale čas nám nevoloval a- bych psala, neboť mám starosti a soupovědnost za vše, co se v domě nachází. Jest to pokně rodina — 14 lidí — 15 devtát — mám je všechny ráda. Kdyby abe to by- la samá děvčata, měla bych je je- ště raději! To vše, že ženská a ženská vždy vše lue. Však si nemyslete, že oni o mne vedbají. Zvláště hoší se starají, abych ne- ománela a jak se s nimi dlouho nevařím, myslí, že jsem nemu- sná, proto, aby se mně ulevilo, spustí každý svou — telefon by- stráti po schodech, neb napolohi Stechra; místo nůžkového chvatu- su nosi na zádech, až na ně mu- sím jít. Tu hned slyžij, že už to nebudou dělat a tak si někdy myslím: lioe, ty's uae témi ho- eky potrestal! Jsou ale; Lékaři, lékařské, učitelé, zabolákaři ze- mětěle, samí tu uměle. Ale když se na něco rodím, vše, co mám roknou! Buď ráda, že ti neradí- me, nebo by's již dávno umřla.

Holky jsou opak toho — při- jdou domů, dají se do ručních prací zpívají, poklád si věci a co lhalivního, že je nemuším připomí- nat o plat; kdežto ti druzí — ach, ouvej...

Čtená Tetičko! Vitáme vás za- se do svého kroužku a jest přá- nim nás všech, vás častěji zde spa- třiti. Co práce se týče, tu z nás má každá v zálože, ale mimo tu je nám třeba též trochu toho spole- čenského života. A proto je třeba i vám trochu osvícení dušev- ního a toho, tuším, že nejspíše na- leznete mezi námi. S pozdravem, Podatelka.

Františka Ptáčková, Platt- smouth, Neb., 21. února 1917. — Čtená paní podatelko "Ženské Hlídky" a administrátoe "Pokro- ku"! — Žádáme vás za laskavé prominuti, že jsme se poněkud se zasláním předplatného opozdili. Ty věčné odklady skutečně vůbec za nás nestojí. Při této příležito- sti rozhodla jsem se s touto troš- kou též běžet do mlýna a se zná- mými alespoň takto se potěšit. Co pak vy, teto Vitámvásová, ny- ni děláte? Již se mi po vás velké stýská, tak že jakmile nám "Po- krok" přijde, nejdříve prohlížím "Ženskou Hlídku", ale teta ne- ní ani k spatření. Co pak všichni děláte, vy naši známí, dejte přece o sobě vědět, je vše zde dosti. Co myslíte o té hrozné válce? Já tam mám bratra, o němž jsem již přes rok niclo neslyšela. V tom našem zde zákoutí mnoho novinek není, až ovšem na to, že tu a tam ta vrána, nebo ten čáp na přibyt- ky krajany zaklepá a pro potě- šení jim tam nového světooběma zanechá. — V neděli zdejší Od- bočka C. N. S. za pomoci suzi- věly ochotnými schrála divadlo pod názvem "Němá z Paříže". Chvála účinkujícím, kteří se drže- li vesmů znamenitě. Vedle přilo- ženého předplatného pošlám lše do pokladničky a s přáním všeho dobra všem čtenářům milého nám "Pokroku" dopis končím.

Čtená přítelkyň! Přijměte vřelý dík za předplatně, jakož i za příspěvek pro válkou postěvené krajany. Jen přijďte zase brzy do naší "Hlídky", ať je nám ve- seleji. Paní teta, chudák, by rá- da psala abe je teď pořád v kole. On smáje se zase poměry zlepš a bude mít více volného času. — Srdečně vás zdraví

Podatelka.

Jan Noll, Omaha, Neb. — Ne- mohu jinak, než se vrátit opět do "Ženské Hlídky" a vyslovit díky všem těm, kteří naházli a podpor- ují splynuti nás všech dríve tak rozdílovaných a rozeštvaných. — Proč se tak dělo, mám dosti dobře vysvětliti naši předci, řečníci, jak muži i naše ženy, bez rozdílu v povolání a stavu. Protož, bratři Slovane! spoutejme se silnými řetězi k sobě v této ohrožené do- bě, důvěrujme sobě, milujme se, odpovíme si, pakli jsme jeden druhému v něčem pochybili. Má- me mezi sebou dobrých kováru, kterým můžeme svěřit, by ukor- vali omezi řetěz z dobrého materi- álu se silnými články, by jej žad- ný nikdy nerozdil ani rez nestrá- vil. Onen řetěz pak musíme udrž- ovat v čistotě v dobrém lesku, by se vždy trpěliv jako ten nej- vztáhlejší kov, neboť předtí všech- ny nejvyšší a nejdrahocennější skvosty. Svornost, láska a bratrství. Dnes máme před sebou velké utrpení šuňavského lidu, však také naděje na obrození nám světi. Každý z nás ať jest to mladý nebo starý, rád uží výhled slunce, jak jest překrásný, rýdý, do červena zalitý úmrěky, páry, vše se pozemáhuji vyjasní a u- stane krásný den, za kterého se každý raduje. Tak dnes právě patříme na krásavý výhled slunce, našl ubohou vlasti, která se stápi v naší krvi našich bratrů, otců a matek. Však nejen v krvi, též v slábech, které umývají rány našim ubohým vojínům, kteří kladou své životy za naše práva a blaho budoucím jejich synům a dcerám. Vstávejme čest těm, kteří se chopili práce tak velké, vzej- jou čest tím, kteří se spojili v je- den kruh s námi ku tak povzne- né práci velké a historické, tak dlouho očekávané. A proto, když máme vůle, tedy je potřeba též armády, a tu máme utvořit my, a každý bez rozdílu — muži i že- ny — mladí i starí, každý dove- de bojovat, ať by to vyžadovalo nějakého výcviku neb bodáku. Používáme obraní ve způsobu lá-

sky, cítu a obětavosti, a to nemů- že říci žádný, že by toho materi- álu postrádal, neboť lásku má každý, citlivost, upřímnost a jiné krásné vlastnosti má každý; s té- mi přicházíme na svět. Jenom že u někoho se více méně vyvíjejí a uplatňují, však přece každý něco dobrého v sobě chová. A pakli nikdy u některého z nás ta dobrá stránka nebyla upotřebena, tedy právě má každý příležitost zku- sít svou přirozenou dobrou a uží- tečnou stránku uplatnit a to jest — obět vlastní. Blaze na nás pů- sobí rozhodné vystoupení našeho faráře pana Cejnara s jeho osadu- dom. Však jsem vždy v ně cho- val důvěru, neboť to jsou ti, kteří tak trpějí; vzpomejme jen na na- šeho nesmrtelného Komenského a to nám postačí, a dnes se plní jeho dávné přání, že jednou přece zavítane slunko svobody naší dra- hé vlasti. A protož čestí bratři víd, že přišel jejich čas by vstou- plili do slépejí svého mistra a splnili jeho tužby. Budíž jim čest! Též vzdávám čest našim bratrům katolíkům, že též u nich se ozvala ta pravá láska křesťan- ská a bratrská, o čemž žádný ne- pochyboval, neboť ti děduškové i babičky jsou neneňaná dobrota a ta jejich láska k té mateřské řeči i vlasti jest vroucí; též i tak své dítky vychovávají a k tomu jim dopomáhá velebný pán Vránek. — Teď se obraťme a rozhlédněme se k východu i k západu a na vše strany a provolejme trikráte "Na zlar!" našim neobrozeným Soko- líkům, kteří stojí pod našim čes- kým praporem se zbraní v ruce a čekají na okamžik, kdy nastou- pí cestu do svých umučených domovů a přinesou jim svobodu. To jest to blanické vojsko, které má vysvobodit naši zem; nevy- jdou ze žádné hory, jak jest před- povídáno nýbrž od východu s ru- dým výhledem slunce se přiče- nou s našimi baňskými. Protož pohlízejme na východ, neboť tam jest naše spása. Nesuňme též za- pomínat na naše osady po venko- vě, neboť tam jsou též naše ná- rodní síly, které vystupují a vy- lózí ostatní ku práci národní. Tak- ovým patří uznání, neboť těm se daří nejhůře, ježto to jsou ti, kte- ří musí koptout do té tvrdé ská- ly kde z ní srší jiskry ve způsobu úmrěk podobzívání, na eti utř- hání. Pokud moje paměť sahá, vim, že takovým obětavým lidem se sáhá až na jejich dobré jméno a dobrou pověst, proto, že se s láskou pro vše co jest dobré a užitečné, ne pro něho samého, nýbrž pro jiné obětuje. Nedávno jsem četl stesky našeho dobrého pracovníka, se kterým jsem pra- coval po mnoho roků v dobré sho- dě. Však v jistých málledech jsme se přece rozešli tak že to i na- se přátelství poškodilo. Bratře Kestl, těš mě velice, že tato doba svádí nás všechny dohromady a ty rozličné nálady a předsudky se nám stávi před oči, a vidíme dobu, ve které se máme shlížovat, neboť naše zkušenosti a naše po- vinnost, kterou jsme konali, nás k tomu nutí. Sklízíš nedůvěru za svou dobrou práci kterou jsi vždy konal. Tak jsem čmil i já a je ti známo, co vše jsem za to trpěl a nekonal jsem než to, co bylo ku prospěchu nám všem i na- šim dítkám, bratrům i sestřám. To, co jsme pospulu vykonali, o- stane památkou po nás a přijde čas, že bude vše lépe oceněno. — Sebom žádný nevezme něbho, než to, co vykonal, až půjde tam, od- kud není návratu. Byl jsem u mnoha případů, kde při posled- ním buzení se člověk rozdíli ko- lem sebe, hledá přátele i nepřá- tele by se s nimi rozloučil a smřil. Poslední chvíle připomene, co vy- konal dobrého a co zlého, protož si má každý na to pamatovat, pe- kud má na to čas. Tímto dopi- som nečiním nikomu žádných vý- čitek, aniž bych žádal za nějaké uznání, neb odpustění, neboť ne- vim kde bych se měl zloho na své- štom. Přikládám 20c do dšpo- vatelský příspěvek pro vlast.

Čtený příteli! Těš nás, že opět dopisem jste vypoměl na naši "Ženskou Hlídku" záčez vám dík, jakož i za příspěvek pro o- svobodovací akci. Kůž dílu um- jest korunováno zlatem a lid od- měněn za jeho utrpení, které mu- sí prodávati. My pak ale musíme nasaditi veskeré síly a ve spojení pracovati tak dlouho, po- kud nebude výsledek práce naší sdáti. Ve spojení je síla, a to

jest nutné třeba! V blahé naději na dobrý výsledek se těší, s po- zdravem — Podatelka.

Barbora Bazová, Coddell, Kans., 26. února. (Pokračování.) — Vb- hly jsme do stavení, kde hospody- ně rychle se mne stáhla kožich, pak jej obrátila a s čepici pově- síla. Po té nalila do škopku stu- dené vody a nafilila, bych se umyla dříve, než strýček přijde. Tehdy se mýdla při mýtí nežíva- lo a tak jsem se drhla až mne ob- líčej pálii, přes to ale jsem se čistě neumyla. — Jindy opět hospodář mně nařídil, bych z maštale vy- kydala hnůj. Bylo to dopoledne a tu hospodyně dodala — jen te- dy jdi a pospěš si; já zatím stlu- ču smetanu a k obědu budeme mít podmáslí a brambory. — Při obědě zase hospodář mi nařizoval, abych po jídle sebrala hrábě a vidle a šla na pole rozhazovat hnůj v hromadách. Rozházený hnůj jsem měla dobře rozhrabat a při tom též hroudly roztloukat, tak aby se pšozom mohla dobře tráva sekat. Hospodyně však do- ložila, že dříve než půjdu na pole abych ten kbelik dobře umyla. Při této práci jsem spatřila, že na dně kbeliku jest přilepen malý kousek másla, ani ne tak velký jako vlasový ořech. A tu jsem si hned pomyslíla, že si másto uscho- vá a při příležitosti, že si s ním namažu botky, aby se mně hezky leskly až v neděli půjdu do koste- la. Tedy jsem másto zabalila do hadříku a uschovala je za kamny pod lavici, kterou sám hospodář z prkna zhotovil. Později hospo- dyně metla a tu onen kousek má- sla v hadříku vymetla. Když pak jsem po večeri umývala nádobí a hospodář někam odešel, ptala se mne hospodyně, kde prý jsem to másto vzala a abych mluvila pravdu, nebo že vim, co mne oče- kává, kdybych se líhat opovážila. Dala jsem se do pláce a sdělila jí, jak jsem k máslu přišla a že jsem si ním chtěla botky namažat. Na to hospodyně nazvala mne zloděj- kou a vytýkala mně, že je okrá- dám a domácího zloděje se nikdo nedohlídá. A odezvali jsem má- slo, že i jiné věci budu krást; až prý budu velká, bude ze mne zlo- dějka, pravda. Na to mne chytli- la a se slovy, že mne to odnaučí, řádně mně natloukla a hned pak do komory strčila. V komoře, již používali v létě za skladiště pro melko a v zimě pro brambory, ne- měli totiž sklep, nechala mě vde- podle její libosti. — Tak mne ona hospodyně trýznila po dva roky, až konečně si toho jím lídě po- všimla, jak jsem zbědované vyhlé- zela a říkala, že musím mít asi hlad a že mne nejspíše hospodyně bije. Přistě pokračování. — Nyní ještě o něčem jiném. Tak co to- mu čtenáři a čtenářky z Kansasu říkate, jak totiž se ten náš guver- nér vůči nám zachoval? Alespoň kdyby nám byli dovolili míti v každé rodině dva gallony líhu tak abychom si mohli udělat tro- chu té medicíny, v případě, že by- chom se dobře necítili. My jsme přece ti starší zákonníci, kteří jsm- znali západní Kansasu zdělavati jsou to naši potomci již ho zve- lebili a nyní za všecko to naše dř- ní, kdy bychom si nyní mohli u- sklonku svého života trochu té medicíny dopřát, tak jsme o to rázem zkraceni.

Čtená přítelkyň! Jak známe, prodávce ve státu Kansas byl- přijmاتا před mnoha léty, ač v- formě takové, že zákon se da- obejíti různými způsoby a něko- mezištati dopravy dovoloval př- voz líhovin těm, kteří si je kou- píli mame stát. Poslední doba však prohibiční hnutí opanoval v mnohých státech a rovněž i v našem státu se značně zastřilo legislatura vašeho státu přijmala zákon zakazující přívoz líhovin velikou většinou, tak že guverner musel jej polepsit, byt i byl lib- nálního směřovat. A mimo i- spolková vláda též přijmala za- kon, zakazující dovoz líhovin c- prohibičních států. Lid vládní- vání většiny se musíme podrobti

ASK FOR AND GET
SKINNER'S
THE HIGHEST QUALITY
SPAGHETTI
32 PAGE RECIPE BOOK FREE
SKINNER MFG. CO., OMAHA, U.S.A.
LARGEST MANUFACTURER IN AMERICA